

Βούλα Μάστορη

Τότε που πήγαμε βόλτα τον Επιτάφιο

Ευτυχώς τα δάκρυα στέγνωσαν γρήγορα κοντά στη μαμά και στον μπαμπά. Και μ' άρεσε η εκκλησία έτσι μικρή που ήταν. Ούτε χώριζε κανείς τούς άντρες από τις γυναίκες. Κι ήταν γιομάτη γιαγιάδες και παππούδες, που άκουγαν ευχαριστημένοι τον παπά που έψελνε. Κοντά του στέκονταν λίγοι άντρες κι έκαναν τους ψάλτες.

Εμείς καθόμασταν σε κάτι ψηλές και στενές καρέκλες, με πλάτη και χέρια, όλο ξύλο, που έμοιαζαν με κασετίνες.

Μπροστά μας ήταν ο Επιτάφιος γιομάτος λουλούδια. Και δίπλα του μερικά κορίτσια που τραγουδούσαν το «Αι γενεαί πάσαι...»^ι και το «Έρανον^ι τον τάφον...». Α, τα έλεγαν τόσο ωραία! Ακουγόταν η φωνή της καθεμιάς ξεχωριστά! Σαν να τραγουδούσε μόνη της!

Κι ας έλεγε η μαμά έπειτα:

– Θεέ μου, τι παράφωνες οι μικρές!...

Εμένα μου άρεσαν.

Όπως μου άρεσε κι ο παπάς μας, που όλο με κοίταζε και μου χαμογελούσε. Και με χαίδευε κιόλας σαν περνούσε από κοντά μου. Και δε θύμωνε που πήγαινα ολοένα κι έπιανα τον Επιτάφιο. Ούτε όταν μύριζα τα λουλούδια. Ούτε όταν πήρα μερικά να χαρίσω στη μαμά. Ούτε όταν πήγα στα κορίτσια και τραγούδησα κι εγώ:

– Θ' αναστηθεί ο Χριστούλη της!

Ένα, ξέρεις, ολότελα δικό μου τραγούδι. Μετά, οι άντρες που έκαναν τους ψάλτες σήκωσαν τον Επιτάφιο. Κι όταν ο παππούλης ζήτησε έναν νέο να σηκώσει το σταυρό, δεν πήγαινε κανένας. Δεν έβρισκαν νέο.

Εμένα δε μ' άφηναν γιατί, λέει, ήμουν μικρός. Κι ήταν έτοιμος να πάει ο μπαμπάς, αλλά στο τέλος κατέβασαν ένα αγόρι από την καμπάνα πάνω.

Ύστερα, βγήκαμε όλοι έξω. Μπροστά ο σταυρός, μετά ο Επιτάφιος, ο παππούλης, οι ψάλτες, τα κορίτσια και μετά όλοι εμείς. Κόλ-

^ι όλες οι γενεές

^ι ράντισαν με
αρώματα

Επιτάφιος (Ευαγγελίστρια, Σκιάθος)

λησαν έπειτα πάνω στον Επιτάφιο πολλά κίτρινα μικρά κεριά και τ' άναψαν. Ανάψαμε κι εμείς τα δικά μας και ξεκινήσαμε για την «περιφορά». Δηλαδή, θα πηγαίναμε τον Επιτάφιο μια βόλτα στο χωριό. Έτσι είπε η μαμά, που τη ρώτησα.

Στο δρόμο περπατούσαμε αργά. Πρώτα, γιατί έτσι κάνουν στον Επιτάφιο. Έπειτα, γιατί οι περισσότεροι ήταν γέροι, και τέλος, γιατί έπρεπε να προσέχουμε και τόσα πράγματα: τις στρογγυλές πετρούλες, τα σκαλιά, τα μπαλκόνια...

– Κατεβάστε λίγο τον Επιτάφιο! Θα ρίξει το μπαλκόνι κάτω! έλεγε κι ο παππούλης σταματώντας λίγο το ψάλσιμο.

Αλλά αυτός είχε και να προσέχει και τα κεριά.

– Όχι τώρα το κεριό, κυρα-Τασία! Μετά!

– Σε βλέπω, κυρα-Καλλιόπη! Άσε κάτω το κεριό!

Μετά την περιφορά θα πάρετε όλοι σας. Φτάνουν για όλους.

Τα 'λεγε σε μερικές γιαγιάδες που ήθελαν να πάρουν αγιασμένο, λέει, κεριό από τον Επιτάφιο.

Αλλά δεν τους άρεσε να περιμένουν το μετά.

Κι ήταν παντού νύχτα. Κανένα παράθυρο δεν είχε φως. Κι αυτή η πεθαμένη ησυχία...

– Πρόσεχε! θα με κάψεις! Τι κόλλησες έτσι πάνω μου! είπε η μαμά και μου πήρε το κερί.

Μ' αγκάλιασε όμως.

Στο δρόμο σταματήσαμε τρεις φορές. Τότε ήταν που είπαμε τα τραγούδια των κοριτσιών. Το δικό μου τραγούδι δεν το 'ξερε κανένας.

Όταν φτάσαμε στην εκκλησία ξανά, οι ψάλτες σήκωσαν τον Επιτάφιο ψηλά πάνω από την πόρτα κι όλοι εμείς περάσαμε από κάτω. Να, όπως παίζουμε το «περνά περνά η μέλισσα...». Κι αγιασμένο κερί πήραμε όλοι μας.

(Ανθολόγιο Λογοτεχνικών Κειμένων «Στο σκοτεινό του κόσμου», Γ΄ & Δ΄ Δημοτικού, σελ. 79-81)

